

Nicolae VASILE

Salvare neașteptată

Într-o curte a unei școli de la țară, copiii, într-un vacarm de nedescris, foloseau și ultima secundă a pauzei pentru a se distra, fiecare în felul său. Fetele își arătau una alteia ce accesorii, permise de regulament, mai adăugaseră la uniforma școlară, care le obligau să nu aibă prea multă imaginație vestimentară, sau mai își făceau de treabă printre florile din grădina școlii. Băieții, de obicei, jucau fotbal. Aveau și ei o preocupare, să nu cumva mingea să ajungă, din întâmplare, ori în groapa mizerabilă de lângă closetul școlii, ori în geamurile claselor de pe partea curții, ori în bicicleta profesorului de geografie, dl. Mărgăritescu.

Profesorul avea o bicicletă de curse, cum nu mai avea altul pe acea vale, la care ținea foarte mult. O ștergea tot timpul, șeaua o avea mereu acoperită cu o batistă și toată școala, profesori și elevi, știau că este interzis total să o atingă în vreun fel. Dacă totuși, întâmplător, se producea așa ceva, atunci urma o lungă și atentă operațiune de curățire și dezinfectare a tuturor componentelor acesteia, cu spirt medicinal. Școala nu mai avea liniște după un astfel de eveniment nedorit, în cancelarie, colegii trebuiau să suporte adevărate crize din partea profesorului, iar elevii, care erau bănuți că ar avea vreo legătură, riscau să nu mai treacă clasa în acel an. Nici un argument nu era suficient pentru a depăși în mod rațional momentul! Bicicleta stătea, pe propriile picioare, lângă peretele școlii, chiar în dreptul ferestrei cancelariei, pentru a o avea mereu sub control, din interior.

Tocmai era pe sfârșitul pauzei mari, când Costel, unul dintre colegii medii la învățătură dar bun la fotbal, a tras on șut puternic în direcția opusă școlii. Ginionul a făcut ca mingea să lovească bârna, din zona aparatelor pentru gimnastică, și să ricoșeze direct în bicicleta cu pricina. Acesta se afla în cancelarie și a văzut tot. A ieșit afară într-o furie de nedescris, s-a îndreptat întâi spre ginionistul elev, dar acesta era deja departe, intuind ce i se poate întâmpla, apoi spre bicicleta căzută, pe care o mângâia cu multă delicatețe, ca pe o ființă. Profesorul nu era căsătorit, nu avea copii și făcuse o pasiune aproape paternă față de acest obiect. El putea veni la școală și pe jos, pentru că locuia aproape, dar prefera acest protocol încărcat de sentimente.

Imediat s-a stârnit o furie de nedescris. "Tatăl bicicletei" l-a căutat pe diriginte să-i spună de marea nenorocire care se întâmplase și de care era vinovat un elev din clasa acestuia. Cei doi nu se aflau în bune relații. Mărgăritescu, pe lângă bicicletă, mai avea un obiect la care ținea aproape la fel de mult, dar pe care îl folosea mult mai mult, era un binoclu. Cu acesta își urmărea de la distanță colegii, mai ales când aceștia mergeau la biserică. De pe o bancă de la poarta sa, putea urmări, în linie dreaptă, intrarea la biserică, fără ca el să poată fi văzut, distanța fiind suficient de lungă. Până la urmă se aflase de această preocupare a sa și colegii erau, în mod normal, foarte deranjați. Participarea profesorilor la slujba de duminică era aspru criticată în biroul organizației de bază (a partidului comunist) și se putea lăsa cu mari neplăceri.

Dirigintele era o persoană agreată printre elevi și colegi. Îi plăcea fotbalul și chiar juca uneori cu elevii, sau îi arbitra. Se spunea că aflase de urmărirea participării sale la slujbe, și chiar îi spusese colegului său că, înainte de a intra în biserică, o să-și dea pantalonii jos, să se uite cu binoclul în c....ul său, dacă tot nu are ceva mai bun de făcut! Pe acest fond urma să se discute între cei doi isprava lui Costel.

- Tovarășe diriginte, vezi ce fac elevii dumneavoastră? Aceasta numai datorită educației golănești pe care le-o dați, că vă trageți de șireturi cu ei în loc să instaurați o disciplină de fier, cum ne cere statul, partidul!

- Tovarășe profesor!... Hai să nu facem o tragedie dintr-un fapt banal! Sunt convins că nu a fost cu rea intenție.

- Cu sau fără rea intenție, faptul s-a întâmplat, iar dumneavoastră trebuie să-l exmatriculați, să nu mai fie primit la nici o școală din țara asta!

- Dumneavoastră puteți doar să mă sesizați pe mine, ca diriginte, puteți anunța conducerea școlii, care va decide o măsură disciplinară.

- Îl las corigent și apoi repetent la geografie!...

- Știți bine că nu are nicio legătură această situație cu geografia dumneavoastră. Apoi, nu cred că este bine să ne jucăm cu soarta unui elev relativ bun, care nu a mai făcut nimic rău până acum și care provine dintr-o familie care nu va lăsa situația așa.

Văzând că nu prea are câștig de cauză la diriginte, fiindu-i, în același timp, teamă de o reacție dură din partea familiei, profesorul s-a gândit să mergă să le spună părinților de cele întâmplate, să-i pregătescă pentru măsurile pe care el avea de gând să le ia asupra fiului lor.

Costel era cu inima cât un purice. La școală îi era frică să mai meargă, iar acasă se tot aștepta să vină cineva de la școală. Între orele când trebuia să fie la școală, stătea prin grădină, de unde urmărea, printre ulucile gardului, ce se întâmplă. La un moment dat, l-a văzut pe Mărgăritescu la poartă. A bătut puternic în gard, așteptând să iasă cineva. Nu era decât bunica, baba Leana, care avea o grămadă de treburi legate de un parastas. A legat câinele, apoi i-a deschis poarta. Profesorul a avut intenția de a intra cu bicicleta în curte, dar, după o scurtă privire în jur, a renunțat, așezând-o cu mare grijă afară, lângă gard. În curte erau împrăștiate fel de fel de resturi de bălegar uscate de la animalele familiei. Câinele lătra de zor!

- Bună ziua tovarășă bunică! Ce faceți?

- Ce spui maică?... Zii mai tare că îs cam surdă și mai latră și nenorocitu' asta de câine!... Nu știi de ce te latră pe mata atâta!... De obicei nu latră.

- Ce mai faci?... Zise profesorul, de data aceasta, aproape că a strigat.

- Ce să fac maică!... Cu munca!...

- Nepotul dumneavoastră mi-a lovit bicicleta și o să fie dat afară de la școală!...

- Ce a făcut neisprăvitu'?...

- Mi-a distrus bicicleta, spuse apăsător profesorul.

În acest timp baba se tot agita în jurul unei mese pe care erau diverse feluri de mâncare, pentru împărțit, cum se face la țară la un parastas. A luat o strachină pe care se pregătea să o dea profesorului, și continua discuția.

- Dar văd că bicicleta este întreagă maică, afară, proptită de gard!... Sau ai luat alta?... Bătrâna vorbea, întinzându-i creștinului din fața sa vasul plin cu mâncăruri.

Profesorul a scos o batistă, a apucat vasul cu aceasta, a luat lingura de lemn de pe vas, cu care, printr-o mișcare bruscă, a aruncat coliva la câine.

Brusc, baba s-a schimbat total la față. A schimbat tonul discuției și apropiindu-se amenințător:

- Piei d'aici necuratule!... Ia-ți bicicleta și du-te unde oi vrea!... Poți să fii dumneta curat pe mâini și pe bicicletă, dar ești murdar la suflet!...

A ieșit pe poartă cu pași rari, a schimbat batista de pe șeaua bicicletei și a plecat, mergând pe jos pe lângă ea, fără să mai spună nimic.

În acest timp câinele se linge pe bot de colivă.